SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL. XCV. No. 122. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JUNE 29, 1988 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 29-го ЧЕРВНЯ 1988 Ч. 122. РІК XCV.

У Трентоні відзначили 50-річчя смерти сл.п. Є.Коновальця

Трентон, Н. Дж. (Б. Скорупська). — В неділю, 19-го червня 1988 р., Громадський Комітет м. Трентону, Н.Дж. скромно, але гідно і соборно відзначив 50-ту річницю трагічної смерти сл. п. полк. Євгена Коновальця, який загинув з рук совєтського агента на вулиці Ротердаму в Голляндії 23-го травня 1938 року.

В українських церквах Трентону й околиць заздалегідь були відправлені Панахиди за спокій його душі.

Свято розпочав ансамбль „Троянда" відспіванням американського національного гимну, під керівництвом диригента Софії Берик-Шулц.

Після гимну місцевий відділ СУМА мав почесну стійку, а слово про полк. Є. Коновальця сказав д-р Михайло Дзюбас.

Б. Скорупська, голова Громадського Комітету, привітала священників та всіх присутніх, які помимо цілого ряду інших важливих імпрез у цей день прийшли на свято, щоб віддати заслужену честь великому синові Украіни сл. п. полк. Євгенові Коновальцеві. Вона представила присутнім колишнього сотника армії УНР Василя Сердюка, який особисто знав полк. Є. Коновальця і був йому підлеглий у Корпусі Січових Стрільців. Ідеї й чин полк. Є. Коновальця були смолоскипом у його житті.

(Закінчення на стор. 4)

На оселі ОДУМ-у „Київ" розпочинається сезон

Оселя „Київ" (О.Ш.). — В суботу, 2-го липня ц.р., знову розпочинається літній сезон. Надійшов час відпочинку, відвідин друзів, і приємні зустрічі серед природи, нормально на Оселях Союзівці, Верховині, Сумів ці, Одумівці і інших. В цьому році літній сезон на одумівській оселі „Київ", яка знаходиться лише вісім миль від нашої славної Союзівки, офіційно розпочинається 2-го липня. В цей самий час тут же почнається Табір Виховників ЮОДУМ-у, який триватиме два тижні. Цей табір заплянований, як вишкільний, однак в його програму входять також розваги. Зрештою, часами навчання засобом розваги-гри й забави — багато повноцінніше ніж формальною методою викладання предметів. Найкращий успіх, коли одно переплітається з другим.

Починаючи з цього часу Оселя буде відкрита для гостей, які могли б серед чудової гірської природи Кетскильських гір приємно відпочити у віддалені від гуркотів та шуму буденного ритму життя. Кімнати можна замовляти телефонічно: 201-890-5986.

В Елленвіл відбудеться 39-ий Здвиг українців ЗСА і Канади

Елленвіл, Н. Й. — У днях 2-го, 3-го і 4-го липня цього року тут на власній Оселі Спілки Української Молоді, Організації Українців Визвольного Фронту влаштовують 39-ий з черги здвиг-зустріч українців Америки і Канади з багатою діловою, мистецькою і розваговою програмою.

В суботу о год. 3-ій по полудні у великій холодженій світлиці відбудеться вшанування 50-річчя з дня смерти голови УВО-ОУН полк. Євгена Коновальця і відзначення інших історичних дат кількома доповідями.

В неділю, о год. 10-ій Владика Василь Лостен, єпископ Стемфордської єпархії відправить на головній площі полеву Архиєрейську Богослужбу в зосуженні кількох священиків. По полудні буде святочна програма з доповіддю і мистецькою частиною.

В суботу й неділю відбуватимуться товариські забави при звуках двох добірних оркестр.

Відбулася конференція УВАН Канади

Віндзор, Канада (М.Мар) — Конференція Української Вільної Академії Наук Канади, яка проходила у Віндзорському університеті в часі З'їзду канадського об'єднання вчених 11-го червня ц.р. присвятила три сесії (10 доповідей) подіям в Україні в 1917 і 1918 роках.

Аналізуючи події українського політичного і культурного будівництва на високих щаблях у тих роках українська публіцистика присвячує мало уваги, а часом обходить мовчанкою справи науки й культури того часу. З прочитаних на цій конференції доповідей можна було довідатись про великі зусилля й осяги в цьому питанні. На одне з чільних місць висувається відкриття такої установи як Українська Академія Наук, зорганізування Національної Бібліотеки, утворення українських державних університетів в Києві та Кам'янці Подільському. В цій розбудові зайняв передове місце Микола Василенко, історик і історик права, за часів гетьманату міністер освіти. Йому товаришили такі науковці як Д. Багалій, А. Кримський, М. Петров, С. Смаль-Стоцький, В. Вернадський, М. Кащенко, С. Тимошенко, М. Туган-Барановський, С. Єфремов, І. Огієнко. Згодом включився в працю УАН М. Грушевський, С. Рудницький та інші.

Порушені питання обговорювали в своїх доповідях: д-р Іраїда Тарнавецька — „Українська Академія Наук в першій стадії свого розвою", д-р Богдан Чопик — „Агатангел Кримський, перший секретар УАН, та його праці про одність української мови", д-р Олег Герус — „Іван Огієнко й заснования українського державного університету в Кам'янці Подільському", мгр Г. Колодій — „Степан Рудницький — творець політичної географії України" (у неприсутності доповідача читав мгр О. Лист). Неначе завершенням цього процесу була доповідь д-ра Яра Славутича п.н. „Історіософія в українській літературі 1918-1933".

Увагу національно-політичним процесам присвятили: д-р Володимир Жила в доповіді „Четвергий універсал у процесі розвитку української політичної думки",д-р Тарас Гунчак в доповіді „Національні меншини в Українській Народній Республиці" та д-р Василь Маркусь, який насвітлив події очима французького журналіста Жана Пелесіє, а який до речі, об'єктивно обговорював революційні події в Україні в своєму щоденнику та на сторінках французької преси. Шкода тільки, що спогади і щоденник не побачили досі денного світла.

(Закінчення на стор. 3)

Появилися „Матеріяли до історії української медицини"

Чикаго, Ілл. — Цього року, тут виданням Українського Лікарського Товариства Північної Америки, появилася 298-сторінкова книжка п.з. „Матеріяли до української медицини", т. ІІ. Редакційна колегія: д-р Павло Джуль — голова; члени: д-р Василь Марчук, д-р Павло Пундій, д-р Роман Осінчук та д-р Ахіль Хрептовський. Редактор-упорядник — д-р Мирослав Семчишин.

Ця книжка, що вийшла люксусовим виданням у темно-синій твердій обгортці, „охоплює, — як між іншим пише у передмові д-р Павло Джуль, — документальні статті про початок і розвиток наших медичних організацій на Рідних Землях та в країнах наших поселень. Нашим бажанням є, щоб ця книга стала правдивим джерелом для майбутніх дослідників, які вивчатимуть історичну ролю українських професійних груп у збереженні нашої національної окремішности. Її архіварна вартість у тому, що автори статтей були творцями й очевидцями закріплених у ній історичних подій".

Книжку можна замовляти, написавши на адресу: P. Pundy, M.D., 1712 N. Oak Park Ave., Chicago, 60635, Ill., U.S.A.

Мадярський лідер погрожує опозиціонерам

Будапешт. — В опублікованому минулого тижня виступі Кароя Гроша, який замінив у травні Яноша Кадара на посаді першого секретаря ЦК Мадярської комуністичної партії, на думку багатьох коментаторів, є познаки озлоблення мадярських властей щодо політичної опозиції і дисидентів. Коментуючи невелику демонстрацію, що відбулася минулого четверга у мадярській столиці з приводу 30-ої річниці з дня страти мадярського прем'єр-міністра Імре Надя у 1956 році, новий комуністичний лідер Мадярщини публічно схвалив дії поліції, яка застосува ла при розгоні демонстран тів палиці і сльозоточивий газ.

„Сьогодні, коли ми зайняті пошуками нових шляхів, цілком зрозуміло, що ворожі і опозиційні елементи хочуть використати сприятливу ситуацію, — сказав Грош. — Останніми днями вони хотіли перевірити нашу рішучість, перевірити, як ми будемо реагувати на декларацію їх політичної платформи у зв'язку з 30-ою річницею з дня смерти І. Надя. Ми рішуче відкидаємо всякі демонстрації, спрямовані проти державного ладу, а також провокації і насилля по відношенню до представників правоохорон них органів".

Дипломати і західні кореспонденти, які спостерігали за сутичками поліції з демонстрантами в центрі Будапешту, не зауважили ніяких „провокацій і насилля", пише газета „Ню Йорк Таймс". Під час розгону демонстрації поліція заарештувала 20 осіб. У зв'язку з цим західні дипломати висловлюють деяке розчарування становищем нового мадярського партійного керівництва щодо вільнодумців, бо відхід Яноша Кадара дав багатьом зарубіжним коментаторам підстави надіятися на початок курсу більш терпимої політики мадярського уряду щодо опозиції. Газета „Ню Йорк Таймс" пише, однак, що такі настрої були більш розповсюджені серед зарубіжних дипломатів і журналістів, ніж серед мадярських вільнодумців, більшість з яких не чекали нічого доброго від зміни партійного керівництва. Саме так оцінили виступ Гроша 12-го травня, ще до розгону демонстрації, коли він заявив, що проти „ворогів і опозиціонерів" уряд буде застосовувати „адміністративні заходи".

Чи буде Р. Дол кандидувати на віцепрезидента?

Вашінгтон. — Минулої неділі кандидат Республіканської партії у президенти ЗСА на цьогорічних виборах Джордж Буш заявив, що нікого не уповноважував оголошувати про можливу кандидатуру на пост віцепрезидента. Ця заява була викликана численними запитаннями, зв'язаними з іменем сенатора Роберта Дола як можливого кандидата на віцепрезидента. „Я ще не зробив вибору, — сказав Дж. Буш. — Про своє рішення я оголошу особисто".

Між тим, появляються все нові і нові факти, які свідчать, що Р. Дол, попереше, хоче, щоб Буш запропонував йому бути його партнером, і, подруге, що якщо така пропозиція надійде, він її прийме.

Кореспондент агентства Ассошіейтед Пресс Доналд Ротберг нагадує, що минулого тижня, коли сенатори-республіканці одноголосно оголосили про свою підтримку Джорджа Буша, їх лідер Роберт Дол підійшов до мікрофону і сказав: „Ми — в його розпорядженні. Він може післати нас, куди захоче, і ми готові до боротьби".

Близький друг Дола Лін Нофзінгер сказав в інтерв'ю агентству Ассошіейтед Пресс: „Він (Дол) хоче стати віцепрезидентом. Я так думаю. Але я не говорив з Бобом на цю тему".

Коли кореспондент Ассошіейтед Пресс звернувся з таким же запитанням до сенатора Воррена Рудмана, одного з найближчих друзів Дола, то почув у відповідь: „Він ніколи не говорив мені, що хоче стати віцепрезиден том". Відомо, однак, що в минулому Дол уже виявляв таке бажання. Це сталося у 1976 році, коли він висунув свою кандидатуру на пост віцепрезидента, будучи партнером Джералда Форда.

Недавні опитування громадської думки показують, що республіканський список Буш-Дол буде міцним горішком для кандидата Демократичної партії Майкла Дукакіса, коли б Дукакіс не вибрав своїм партнером.

Аналізуючи можливість вибору Дола кандидатом на віцепрезидента, пресове агентство АП нагадує, що в недавній кампанії республіканців Буш і Дол не раз обмінювалися досить грубими зауваженнями, а одного разу сенатор обвинувачив віцепрезидента в тому, що він розповсюджує про нього брехню. В той же час історія знає не один приклад того, як кандидат на віцепрезидента вибирав партнером свого недавнього суперника, який також не числився зі словами. Останній такий приклад — Роналд Реген. У 1980 році він зупинив свій вибір на Бушові, хоч Буш під час виборчої кампанії різко критикував Р. Регена у справах економіки і оборони.

Кореспондент АП Доналд Ротберг пише у повідомленні з Вашінгтону: „Коли Джан Кеннеді запропонував Ліндонові Джонсонові стати віцепрезидентом, брат майбутнього президента Роберт Кеннеді був заскочений як пропозицією,так і тим, що Джонсон прийняв його".

Страйк в Нагорному Карабаху закінчився

Москва. — Акредитовані в Москві кореспонденти інформують, що якраз на передодні відкриття давно заповідженої партійної конференції, яка розпочалася у вівторок, 22-го червня, довшою промовою генерального секретаря ЦК КПСС Михаїла Горбачова, про структуральні зміни в ССР, політику гласности і вільного суспільства, які повинні бути закріплені у Костиції і законодавстві Совєтського Союзу, закінчився також генеральний страйк робітників у автономній області Нагорний Карабах і робітники повернулися до праці.

Як відомо, Нагорний Карабах, став причиною гострих суперечок між двома закавказькими республиками — Вірменією і Азербайджаном. Представники обидвох згаданих республік кажуть, що автономна область, про яку йде мова, повинна належати до їхньої національної території. З цього приводу відбулись вже кільказові понад стотисячні демонстрації, зокрема в Єревані, і робились заходи в республіканських і всесоюзній Верховній Раді СССР, які однак не увінчалися успіхом. Навпаки, в останньому часі стало відомо, що центральний уряд в Москві наказав ввести більші військові частини до Нагорного Карабаху, побоюючись, щоб під час тривання партійної конференції там не вибухли більші заколоти, які могли б перешкодити у нормальний праці конференції.

Покищо тільки радіо пові домило про відкриття партійної конференції і виголошення промови М. Горбачова у якій він настоював на практичне введення в життя політики гласности, перебудови і вільного суспільства на законодатній базі. Тобто усіх, що будуть супротивлятись такій політиці можуть легально покарати на підставі закону.

Інформації про відкриття конференції дуже скупі, бо не тільки західних, але також совєтських кореспондентів на залю нарад не впускають. Правдоподібно пресою займеться, як дотепер, Геннадій Герасімов, представник міністерства закордонних справ СССР й інформуватиме час до часу засоби масової інформації про справи, які не суперечать зарядженням Політбюра, тобто не є засекреченими.

Західні політичні спостерігачі, дипломати і кореспонденти із збільшеною увагою слідкують за перебігом і висідами згаданої конференції від якої у великій мірі залежатиме майбутнє в СССР і стійкість режиму М. Горбачова.

Вістки про перевидання творів Солженіцина у СССР передвчасні

Вашінгтон. — Як поінформувала пресу телефоном дружина письменника Александра Солженіцина, вістки буцімто представники совєтського уряду звернулися до її мужа з пропозицію видати його „Раковий корпус" не відповідають правді.

Наталія Солженіцина заявила, що до понеділка, 27-го червня ц.р. не прийшли ніякі письменні пропозиції щодо перевидання цього твору.

Агентство Ассошіейтед Пресс повідомило однак того самого дня з Москви, що Сергей Залигін, редактор літературного місячника „Новий Мір" веде переговори зі Солженіциним на тему друкування „Ракового корпусу" у цьому місячнику. „Новий Мір" ще перед двадцяти роками мав зложений цілий склад книжки, але відтак залишив його, тому, що розпочалася тоді нагінка на дисидентів. Як відомо, А. Солженіцин свої найкращі твори написав будучи в тюрмі і в 1970 році дістав за них нагороду Нобеля, а в 1974 році був виділений з СССР. До ЗСА приїхав у 1976 році і поселився на постійно у стейті Вермонт, але ніколи не виступає публічно. І тепер він не хоче забирати слова щодо останніх поголосок, а його речником є його дружина Наталія яка в його імені заявила, що усі вістки про передрук „Ракового корпусу" в СССР є безумовно перевчасні, а вістка про заяву редактора „Нового Міру" буа для її мужа великою несподіванкою.

Нові стипендисти Українського Народного Союзу

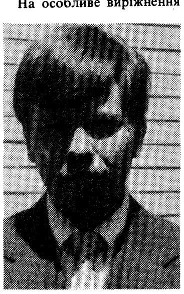
Джерзі Ситі, Н. Дж. — Як ми уже повідомляли у нашому щоденнику із датою 14-го червня ц.р., Головний Уряд УНС виділив в часі своїх річних нарад 115,300 дол. на стипендії для студіюючих, які запропоновані дати окрема Стипендійна Комісія розглянувши 257 аплікацій.

На особливе вирізнення заслуговують ті стипендисти, які дістали найвищі стипендії або стипендії імени відомих союзових діячів.

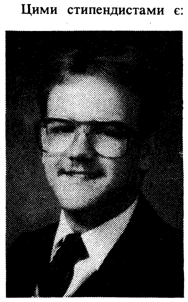
Цими стипендистами є:

Тома В. Ватсон

Василь Шеремета

Павло Нахім

Тома Б. Ватсон з Індіянополісу, Індіяна. Народився він 5-го січня 1969 року, син Бернарда і Марії Ватсонів.

Після закінчення середньої школи почав студії суспільних наук і міжнародних зв'язків у Гарвардському університеті. Він особливо зацікавлений в історії України і проходить відповідні українознавчі курси в гарвардському Інституті Українських Студій. Він уже вдруге дістає найвищу стипендію УНСоюзу, завдяки своїм поступам у науці останнього року, у сумі 2,000 дол.

Василь Шеремета народжений 8-го червня 1962 року в Нью Кесл, Делавер, син Євтуха і Любомири Шеремети, студіює медичні науки в Медичному коледжі при університеті ім. Джеферсона у Філядельфії. Він активний у Православній Церкві та Лізі Української Православної Молоді, як також залюбки співає у хорах. Це спонукало його спеціялізуватися в недугах горла, носа та вуха. Стипендію УНС дістає вже не перший раз, а цим разом призначено йому стипендію ім. Йосипа Волка, у сумі 2,000 дол.

Павло Нахім, народився 19-го липня 1966 року в Янгставні, Огайо, син Терренса і Павлини Нахім. Він закінчив середню школу, а тепер закінчує студії математики та інженерії в Янгставнському університеті. Після смерти батька він мусить заробляти на студії, які закінчує із взірцевими успіхами. Йому призначено стипендію ім. Романа Слободяна у висоті 1,600 дол.

(Закінчення на стор. 3)

У Львові відбулася виставка ікон

Джерзі Ситі, Н. Дж. — Як повідомляють зі Львова там відбулася при кінці місяця травня цікава виставка ікон із XVI-го і XIX-го століття, привезена із перемиського музею.

Виставка викликала велике зацікавлення серед публіки, що численно її відвідувала по два, або три рази.

Зустріч абсольвентів УГА—УТГІ

Данкірк, Н. Й. — Тут в днях 2, 3 і 4-го липня ц.р., на посілості інж. Григорія Олексія відбудеться зустріч професорів, абсольвентів і прихильників УГА-УТГІ. За точнішими інформаціями слід звертатися до Івана Панчака (313) 231-1624.

Тенісові змагання на Союзівці

Кергонксон, Н. Й. — Карпатський Лещетарський Клюб влаштовує в днях 2-го, 3-го і 4-го липня ц.р., на кортах оселі УНСоюзу Союзівки тенісові змагання за першість УСЦАК-схід в групах чоловіків, сеньйорів, жінок, юнаків і юначок (А і Б) за нагороди Українського спортового клюбу, Ню Йорк. Реєстрація год. 9-та, початок змагань о год. 10-ій в суботу, 2-го липня ц.р. Вписове 8 дол. від особи. Приміщення замовляти через управу Союзівки тел. (914) 626-5641.

В Америці

ВІЦЕ ПРЕЗИДЕНТ і кандидат Республіканської партії на президента ЗСА у виборах ц.р. Джорджж Буш у своїх промовах по країні пропагує і висуває справу наркоманії на головне місце. Він обіцяє виборцям полагодження цієї справи і для цього пропонує закриття непотрібних військових баз та перетворення їх на тюрми для в'язнів, що пов'язані з наркоманією.

ЩОБИ ЗАПОБІГТИ нещасливим випадкам, які трапляються в наслідок застарілих літаків офіційні чинники повідомили, що Уряд є готовий дати пропозицію нового закону, який вперше обмежить кількість летів для кожного літака впродовж їхнього існування. Ця пробна пропозиція базувалась би на кількості летів, що його видержує метаьл з якого є збудований даний літак, тоді законний дозвіл для працездатности цього літака був би на подовжену обрахова них спроможностей.

З ОГЛЯДУ НА ТЕ, ЩО Демократична партія намагається стати переможцем у президентських виборах в листопаді ц.р., то місцеві комітети почали просувати думку єдности для делегатів, які їдуть на крайову конференцію. Тому то у Вашінгтоні на передконференційному зібранні демократичного проводу рішено вигладити всі контроверсійні справи, як податки, військові видатки і місце Джессі Джексона у демократичній партії чи радше у демократичних виборах.

У світі

„ВАШІНГТОН ТАЙМС" повідомила, що представники 20-ти європейських країн — у тому числі Мадярщини і Югославії — зможуть спостерігати за ходом з'їздів Демократичної і Республіканської партії. Конвенція демократів відбудеться в липні в Атлянті, а конвенція республиканців — у серпні в Ню Орлінсі. З Атлянти і Ню Орлінсу будуть передаватися тільки зображення. Щодо коментарів, то це справа тих країн, які вирішать показати своїм громадянам партійні конвенції.

СОВЄТСЬКЕ ПРЕСОВЕ агентство ТАСС повідомило, що ЦК КПСС і Рада міністрів СССР вирішили збільшити премії за високі врожаї зернових. Як коментує агентство Ассошіейтед Пресс, це рішення викликане бажанням уряду вдихнути життя в старечий організм совєтського сільського господарства. Рік тому хліборобам була вже обіцяна висока платня за перевиконання планових завдань. Тоді у Совєтському Союзі зібрали 211.4 мільйона тонн збіжжя — більше, ніж у попередні роки, хоч і менше державного пляну. Міністерство сільського господарства визначило, що в цьому році в СССР буде зібрано 215 мільйонів тонн збіжжя при плянованому завданні 235 мільйонів тонн. Агентство АП зауважує, що рішення підвищити премії за високі врожаї оголошено напередодні всесоюзної партійної конференції, а це означає, що М. Горбачов хоче знайти нових прихильників серед працівників сільського господарства.

МІНІСТЕРСТВО ЗАКОРДОННИХ СПРАВ Канади опублікувало список 17 совєтських громадян, обвинувачених у шпигунстві і висланих з країни. Амбасадорові СССР у Канаді Алексеєві Родіонову було заявлено, що будь-які відплатні заходи совєтського уряду будуть розглядатися як необгрунтовані і потягнуть за собою дальші акції зі сторони канадського уряду. Незважаючи на це, Москва вислала двох канадських дипломатів і закрила в'їзні візи ще трьом, які раніше працювали в амбасаді. У четвер, 23-го червня, представник міністерства внутрішніх справ Канади повідомив, що головний совєтський військовий аташе в Оттаві полковник Григорій Рубльов повинен покинути країну протягом 72 годин. Ще одному совєтському дипломатові, другому секретареві амбасади Сергею Каштанову, що перебуває у Москві, заборонений в'їзд в Канаду. Міністерство внутрішніх справ Канади також оголосило, що надалі загальна кількість совєтських дипломатів і торговельних представників в країні не повинна перевищувати 60 осіб.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year* — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Підпілля у Польщі проти Москви й комунізму

Польський нарід був завжди дуже тугий і сильний в опозиції і дуже слабий у правлінні своєю державою. За шляхетської Польщі ведено політику, що її польський письменник Лозінський схарактеризував заголовком свого твору „Правем і лєвем" (законом і беззаконням). Ця політика довела до трьох розподілів Польщі у другій половині XVIII сторіччя. Але проте царського режиму у т. зв. Конґресівці поляки перевели три повстання. Вони зорганізували сильний леґіон за Наполеона (знаменита повість Стефана Жеромського „Попйоли", за німецької окупації створили Армію крайову і перевели повстання у Варшаві, сподіваючись летунської допомоги від своїх союзників Англії і Франції, якої не дістали. Але 20-літнє існування відродженої Польщі в роках 1919-1939 було другим виданням Польщі з перед її розподілів із шляхетським правом вето у соймі: це була препогана політика перед травневим переворотом Юзефа Пілсудського у 1925 році і період напівдиктатури з політично-партійним хаосом після того перевороту.

Коли в наслідок договору нацистської Німеччини з комуністичним СССР (пакт Ріббентропа-Молотова з 24-го серпня 1939) Польща дісталася під владу Третього Райху — щезло русофільство поляків, яке було притаманне партійній ідеології Романа Дмовського. Німці за Гітлера поводилися по-варварськи. Але в найбільшому і найстрахітливішому німецькому кацеті в Освєнцімі (Авшвіц) тамошні польські в'язні створили підпільну організацію, про яку видали згодом, у Лондоні в 1974 році, велику книгу „Освєнцім вальчонци" („Освєнцім у боротьбі").

Розстріляння большевиками 11-ох тисяч польських старшин, які втекли були від німців на територію „союзницького" СССР, остаточно вимазало останні залишки проросійської орієнтації поляків (книжка „Збродня катинська у светлє документув", Лондон, 1978). Відгук тих антисовєтських і антикомуністичних настроїв найширших кіл польського суспільства знаходимо тепер в опозиційних підпільних організаціях у Польщі, і звернених проти режиму генерала Войцєха Ярузельського, насправді московського ґрадоначальника.

Генерал Войцєх Ярузельський, який править у Польщі по-диктаторськи від жовтня 1981 року, пробував зліквідувати підпільні організації та їхні, масово поширювані часописи. Здавалося, що це йому вдалося, коли сам лідер розв'язаної і поставленої поза законом робітничої організації „Солідарність" Лєх Валенса закликав до поміркованости і спокою. А проте свободолюбний рух у Польщі не припинився. Перед нами цікавий документ (подаємо в українському перекладі): „Програма Ліберально-Демократичної партії" „Незалежність". Це не пропаґандивна брошурка ані летючка, а шість сторінок найдрібнішого друку з окремими частинами: „Програмові засновники. — Польща завтра; Пропозиція підпільної програми про політичне порозуміння, Програма ліберально-демократичної партії; Від комунізму до ліберального господарства."

Детально виготовлена програма дії на теперішній час і на майбутнє. У першій точці говориться буквально Самостійної польської держави нема. Польська людова Республіка" є тільки формою для адміністрування польськими землями Совєтським Союзом почерез установи, засновані для політично-економічної експлуатації і совєтизації польського громадянства". У частині, присвяченій закордонній політиці сказано: „Треба підписати мировий договір із самостійними державами: Україною, Білоруссю і Литвою, зрікаючися в їхню користь колишніх східніх земель, що не належали до Польщі, із взаємною ґарантією для повних прав національних меншин". Окрема точка зручно формулює конечність „репатріювати" всіх росіян, присланих до Польщі, як урядовців і русифікаторів...

З розмов із різними польськими громадянами, зокрема журналістами та професорами, що прибувають під різними притоками до ЗСА, виходить ясно, що ця підпільна самостійницька польська партія-це не ефемерида, а рух, який закорінюється у найширших масах. Очевидно, польська політична поліція, відповідник КҐБ, знає про цей рух і його лідерів. Але арештувати треба би тисячі осіб, а старатися репресіями здавити його не тільки рисковно, але просто неможливо. Таким чином Польща своїм підпіллям стала наче аванґардом боротьби поярмлених народів проти Москви з розумними керівниками з молодшого покоління.

Іван Боднарук

СЕЗОН УКРАЇНСЬКОЇ КНИЖКИ І ПРЕСИ

Ніде правди діти, належно до народів, які мало читають. Хоч би не знати яка дешева була книжка й газета, все йде, як з каменя. Чому це так? Яка цьому причина? Аж соромно стає нам коли зайдемо в багатій Америці до хати українця, а в нього нема навіть невеликої полички з книжками, особливо, українськими? Чому воно так?

Причиною того є байдужність, темнота, розпаношений матеріялізм і якась уперта заскорузлість. Скажім собі щиро, що ми щодо читання книжок і преси стоїмо на сірому кінці. Не робимо докорів неграмотним українцям, бо це бідні люди й часто не з власної вини. А маємо на думці тих наших людей, що ходили до школи і є грамотні, а не люблять книжки й часопису.

Великим лицемірством грішать ті наші люди, що свою нехіть до української книжки і свою байдужість до справи національного виховання дітей виправдують тим, що нібито в нас немає добрих книжок і цікавої преси. Тому то вони читають „Новое Русское Слово" і „Дзєннік Звйонзкови"? Не переборщуючи, скажемо: „Ми не боялися б за душу нашої молоді, якби вона прочитала бодай частину того, чим багата наша література. А втім, видавнича справа й розвиток нашої книжки та преси залежить від українського громадянства, від ступеня зацікавлення українською книжкою і пресою серед наших людей.

Інші народи, чисельно куди слабші від нас, горнуться до книжки й газети, люблять їх і цінять. Хоч данців мало, вони, мають аж 70 щоденників і 257 тижневиків . У Норвегії виходить 95 щоденників, 149 півтижневиків і 23 тижневики. Мадяри мали напередодні Другої світової війни 322 щоденники й 527 тижневиків; тільки для селян виходило в Мадярщині 37 щоденників, для жінок сім, один для дітей. А треба пам'ятати, що мадяри своєю історією від нас значно молодші. Коли на наших землях процвітало вже культурно-освітнє життя, то вони ще були дикою кочовою ордою. В Естонії, яка мала ледве півтора мільйона мешканців, було до останньої війни 30 щоденників. Швайцарські католики, хоч їх є всього півтора мільйона, мають аж 20 часописів, Фінляндія на три і півмільйона людей має 11 щоденників. Німці до війни в Польщі видавали 106 часописів, у тому сім щоденників, а жиди — 188 часописів, у тому 23 щоденники. Держава-ліліпут Люксембурґ має сім щоденників на 50,000 населення. Навіть бідні ескімоси, країна яких вкрита вічним льодом і снігами, мають кілька своїх щоденників. Гористий і неврожайний острів Ісляндія, мешканці якого живуть тільки з ловлі риб, має 11 щоденників. Серед німецького моря є маленький вигибаючий уже слов'янський нарід, лужицькі серби. Є їх 200,000, і мають свій щоденник.

Окрема, наболіла в нас тема — це рідна книжка і наші діти. В тій темі сплітається цілий ряд причин, чому наші діти сьогодні так мало цікавляться книжкою, зокрема рідною українською книжкою. Хто цьому винен?

Досвід учителів у школі виявив, що відповідальність за це поносять передусім батьки, які здебільшого думають, що їх роля уже скінчена, коли вони дадуть дітям матеріяльне забезпечення і змогу вчитися. Українські батьки часто забувають, що дітей у тутешніх умовинах треба куди дбайливіше виховувати, ніж колись у рідному краю. Забувають, що рідна книжка — це одна із найважливіших і найуспішніших виховних чинників, бо вона дає дітям серед моральних небезпек американського світу добрий життєвий напрям. Щоб діти були приготовані самостійно черпати в пізнішому житті знання з книжок і мали охоту здобувати солідну самоосвіту, мусять батьки привчати їх змалку до книжки та керувати їх лектурою. Дійсність сьогодні у ЗСА така, що діти читають пристрасно тільки безвартісні, а часто й дуже шкідливі комікси. Ще в 1948 році американський психіятр, д-р Фридрих Вертель, проголосив кмиксам безпощадну війну, зовсім правильно закидаючи їм, що вони прославляють злочинців. Він розказує із власного досвіду, що на судових розправах проти малолітніх злочинців виявляється дуже помітний вплив комиксів, бо вони пропаґують закон джунґлів, а провідною думкою в них є здебільшого садизм і аґресія. Наші батьки мусять подбати, щоб замість комиксів у руках їхніх дітей знайшлася корисна книжка, зокрема українська книжка.

Виховати дітей у релігійному й національному дусі — це найважливіше завдання батьків і всієї української спільноти. Очевидно, — це нелегке завдання, коли українські діти живуть у чужому оточенні і стрічаються на кожному кроці з потужними впливами чужої культури. Але тільки маловіри і слабодухи можуть говорити, що це неможливе. Навіть українська школа не допоможе багато, якщо батьки не співпрацюватимуть із нею й не дбатимуть про лектуру дітей, якщо не плекатимуть у хаті культу української мови й рідної книжки, якщо не звертатимуть уваги на вивчення дітьми нашої історії та знання про поневолену Батьківщину. Сказав бо Франко:

Книги — морська глибина
Хто в них пірне аж до дна,
Той, хоч труду мав досить
Дивнії перли виносить.

Не говорім, що в нас немає грошей на часопис і книжку для дітей, бо сьогодні наші матеріяльні можливості великі. Подумаймо тільки і глибоко застановімся над словами Леонарді: „Добра книжка — це приятель, з яким проживиш щасливі хвилини". А великий чеський педагог Ян Амос Коменський сказав: „Коли б не було книжки, то ми були б дикунами".

ЗДОРОВ'Я — ВСЬОМУ ГОЛОВА!

Д-р мед. Роман Осінчук

Два роки після катастрофи в Чорнобилі

II.

Які катастрофальні умовини створив вибух у Чорнобилі? У трьох реакторах працювало на три зміни найменше 5,000 людей, отже в одному, на одній зміні, працювало біля 1,500. Ця кількість може менша, як можна припускати, бо навіть в американському атомовому реакторі недалеко Філядельфії, в одному лише реакторі, працює біля 3,000 робітників. Ця кількість є подана на підставі перевірення у згаданій установі. Після вибуху такого реактора розвивається температура понад 3,000 ступнів Фаренгайта (170 ст є точкою кипіння). У такій горячі ніхто не міг пережити навіть кількох мінут. Там теж згинули відважні й жертвенні пожежники, які після вибуху доперва по деякому часі почали гасити без результату оцей смертельний вогонь.

Але Москва не подала про це жодної вістки, хоч про коменданта цієї пожежної бриґади згадали урядові кола, що він помер два-три тижні після катастрофи хоч він напевно стояв подальше та подавав лише команду. Феральне число 31 смертних випадків подає Москва щей досі. А додаймо до того ще концентрацію смертельної згущеної радіяції, яка діяла на тих, що працювали на трьох реакторах та найближче заселені містечка Чорнобиль та Прип'ять, в яких було біля 65-70,000 мешканців. Під час вибуху концентрація радіоактивности була, припускаємо, приблизно від 1,000 - 3,000 радів чи 3,000 - 9,000 кюрі. Це смертна доза для людини протягом кількох годин.

Якщо частину радіяції вітер розніс довкола місця вибуху, а частину поніс з вітром у дальші околиці, то треба підкреслити, що навіть густота радіоактивних тіл від 200-1,000 радів є причиною великого числа смертних випадків протягом 12-24 годин на так званій смертній зоні 30 миль довкола місця вибуху, яка захопила обидва міста себто Чорнобиль і Прип'ять.

Навіть ці люди, що витримали в перших днях згадану радіяцію стали жертвами передчасної смерти протягом дальших днів чи тижнів. І тут вже в перших днях можна говорити про тисячі смертних випадків українського населення у перших годинах та перших днях після катастрофи з приводу браку експертизи проводу атомового реактора та каригідного недбальства совєтського уряду УССР та центрального уряду СССР, що замість рятувати людей у цій страшній катастрофі казав святкувати 1-го травня, а евакувати населення почав доперва кілька днів після катастрофи та навіть дозволив дітям гратись на загроженій радіяцією спортовій площі у Прип'яті, а врешті постійно обдурював свої громадян та цілий світ одним феральним числом 31 смертних випадків в наслідок страшної катастрофи у Чорнобилі. А коли Геращенко видістався у 1987 році у вільний світ та заговорив про 15,000 смертних випадків, то проти цього протестувала не лише большевицька Москва, але навіть москвичі із редакції журналу „Континент" у Парижі.

На жаль , західній світ поставився і тут з такою байдужістю до катастрофи українського народу з приводу Чорнобиля як 50 років тому до Голодомору.

Тому нам треба цієї справи не забувати та постійно нагадувати собі й політичним та культурним колам народів західнього світу, та особливо ЗСА й Канади. Бо не вистачить відправити Службу Божу у наших церквах, але в кожну річницю треба бити в голосний дзвін про страшні наслідки катастрофи в Чорнобилі з вини московського уряду СССР. На щастя, зачинають останньо голосно протестувати наші культурні діячі чи навіть звичайні громадяни в Україні. Серед тих кіл кружляють поголоски про жертви Чорнобиля „число яких доходить до 600,000". І нехай хто і як хоче говорить, то все таки оце число треба брати й до уваги. Думаю, що подаючи деякі факти й наслідки радіяції у західніх стейтах ЗСА, опрацьовані науковими фахівцями радіоактивности потверджують до деякої міри мої попередні виводи й твердження про страшні наслідки й жертви в людях в Україні.

Три місяці тому появилось дві статті в американському медичному журналі про спостереження дуже незначної радіяції у стейті Вашінґтон, яку вітер заніс з Чорнобиля доперва 7-го травня 1986 року. Д-р Дж. Гулд із Статистичного уряду у Вашінґтоні завважив що чотири місяці пізніше піднеслась смертність із 2.3 відс. до 5.9 відс. Смертність відсотково зросла серед малих дітей та старших людей. Досліджуючи молоко виявилось, що в молоці теж радіоактивні елементи були підвищені до концентрації 130 нк на літру молока, коли в березні було всього 7 нк (пі-кюрі). Відносна мала радіяція занесена далеко-далеко від Чорнобиля та подані в горі спостереження збільшеної смертности три-чотири місяці пізніше, розбудила серед учених зацікавлення та наукові дискусії і деякі незвичайно цікаві висновки вчених американських і канадських (Штернґляс, Сінклер, Лявенгар, Люрія та інш.). Згадані вчені вияснюють збільшення смертности, особливо серед дітей та старших таки впливом цієї незначної радіяції з Чорнобиля, яка дісталася до людського організму з

(Закінчення на стор. 4)

Володимир Жила

ЧОТИРИ ЦІННІ ПРАЦІ З ІСТОРІЇ УКЦЕРКВИ

I.

У 1973 році о. д-р Дмитро Блажейовський повернувся з Америки до Европи, щоб продовжувати там свою наукову діяльність. З того часу він видав у Римі чотири праці з історії Української Католицької Церкви. Одна з них появилася латинською мовою, а три інші — англійською.

У праці, передруку з 1943 року, „De potestate Metropolitarum Kioviensium in clerum regularem, Romae,"1973, 196 сторінок (Видавництво ОО. Василіян, via San Giosafat, 8 00153 Roma. $ 6), автор основно обговорює справу монастирів і монахів у Київській митрополії та владу митрополитів над ними. До 1617 року монастирі не були об'єднані між собою, кожний з них був залежний безпосередньо від місцевого єпископа. У цьому році Митрополит Йосиф Венямин Рутський забрав монастирі й монахів з-під юрисдикції та залежности від поодиноких єпископів, об'єднав їх в одну цілість, створивши один чин з центральним управлінням під назвою: Чин св. Василія Великого. Головне управління чину він узалежнив від Київського митрополичого престола. Тому, що залежність не була ясно й докладно визначена, виникли непорозуміння й спори не з Митрополитом Рутським, а з його наслідниками. Монахи старалися унезалежнитися від митрополитів, а ці знову робили все можливе, щоб їх і монастирі ще більше підпорядкувати своїй владі. Справу унормовано частинно 1986 року, а згодом остаточно в 1743 році. Автор у своїй праці широко обговорює усі ці непорозуміння й їх остаточне полагодження. 1805 року помер останній Київський католицький митрополит. Москва зараз же скасувала Берестейську церковну унію на землях митрополії і зліквідувала саму митрополію, як також Василіянський чин і їхні монастирі. На цьому кінчиться ця цінна праця, що має поважний науковий апарат у формі приміток, таблиць і покажчиків.

У додатку до рецензованої праці автор подає два списки монастирів і дані про кожний з них. Перший список походить з 1748 року, а другий з 1774 року. Всіх монастирів у 1774 році було 148, з них 144 були зорганізовані в чотирьох провінціях. Супрасль з двома резиденціями мав свого роду автономію, а Римська резиденція була спільна для всіх і залежна від Головного управління чину. Всіх монахів разом з схолястиками й братами було, 1,268 осіб.

Друга праця нашого автора подає нам історію Українсько-вірменської папської семінарії у Львові (1665-1784). Її заголовок: Ukrainian and Armenian Pontifical Seminaries of Lviv, Rome, 1975, xxvii 280 сторінок) Видавництво ОО. Василіян. 10 дол.) Вірменську семінарію відкрито 1665 року, а українську 1709 року. Це були дві окремі семінарії, що були під одним дахом, мали одне управління й в яких викладали ті самі вчителі — отці Театинці з Італії. Ці семінарії мали спочатку тимчасовий характер, але згодом залишилися напостійно аж до їх закриття австрійським цісарем Йосифом II, 1784 року.

У першому розділі праці, автор обширно обговорює вишкіл і виховання духівництва, як світського, так і монашого від Берестейської унії по сьогоднішній день. Він пише також про інші семінарії і колеґії, як місцеві, так і закордонні, зокрема про папські. Змальовує різні труднощі, що зустрічали студенти, які старалися про прийняття до папських колеґій. На сторінках 80-94 подає історію вірменської діяспори у Львові й на українських землях та історію Львівської вірменської архиєпархії. Сторінки 94-108 автор використовує для дальших інформацій про папські колеґії і семінарії. Пише тут про Римську конґрегацію для поширення віри та монаший чин театинців. На сторінках 109-162 обговорює історію вірменської семінарії в роках 1665-1709, а на сторінках 163-245 історію української семінарії й частинно вірменської до часу закриття обоїх в 1784 році. У працю включено список ректорів і професорів театинців за час від 1665 до 1784 років із датами їх перебування у семінарії. Є тут також і список студентів-українців від 1709 до 1784 років. У ньому подано деякі дані про кожного студента. Всіх студентів-українців, що вчилися в семінарії було 194 особи й вони походили з чотирьох епархій: львівської, перемиської, луцької та митрополичої київської. Праця в цілому робить добре й переконливе враження. Автор користується глибокою кваліфікованою аналізою окремих явищ і фактів і приходить до цікавих, і наскрізь оригінальних висновків, що варті уваги не тільки історика, але й вчителя.

Закінчення буде.

Роман Горак

ВИШНЯ НА ПОДВІР'Ї

II.

Перша поетична збірка була невипадковою в творчості Ольги Дучимінської. Це своєрідна реакція на події, що передували появі книжки. 1908 сімнадцятирічний студент Львівського університету Мирослав Січинський убив намісника цісаря в Галичині графа А. Потоцького. За знущання і сваволю, наругу і геноцидну політику щодо українського народу. Суд засудив М. Січинського до смерти. Цісар скасував це рішення суду, і смерть було відстрочено. Піднялись темні сили реакції. Терор, убивства, невпевненість у завтрашньому дні. 1911 року М. Січинський утік з тюрми завдяки польським наглядачам, які тут же були оголошені зрадниками польського народу, і опинився на волі. Терор тривав, було вбито студента Львівського університету Адама Коцка, піддавалися глуму його друзі за те, що хотіли навчатися рідною мовою і мати свій університет.

Збірка наскрізь перейнята болем і смутком за долю рідного народу. Поетеса відчувала кривду і неправду, але не знала, як зарадити їм. Це відчуття найбільше зворушувало у збірці.

Вірші, сповнені туги і відчаю, були на той час характерні не тільки для Дучимінської. Вячеслав Будзиновський, відомий письменник і редактор журналу „Світ", з цієї нагоди навіть помістив оголошення, що подібні поезії в своєму журналі друкувати не буде. Годі сліз! Потрібно боротись. Для Ольги Дучимінської любов до народу і самопожертва заради його світлої будучини не були пустою декляраторською фразою. Час підтвердив це.

Заохочувана Кобринською, для якої стала виконавцем її останньої волі, та Ольгою Кобилянською, О. Дучимінська стає одною з активних діячок жіночого руху в Галичині. Вона збирає пожертви на розвиток рідної школи, і саме завдяки цим зібраним пожертвам школа могла існувати. Із села в село, з хати в хату... Її гнали, нацьковували собак, переслідували староста і поліція, а вона йшла від порога до порога...

Ентузіясти збирали одяг для сиріт, кошти на навчання здібних дітей у гімназіях, організовували для них гуртожитки. Ночами вишивала рушники, доріжки, сорочки та блюзи, аби в найближчий ярмарок їх продати і купити одяг для бідних дітей. До цієї роботи вона заохочує своїх знайомих, рідню.

Особливу повагу здобула О. Дучимінська серед жінок за організацію жіночих гуртків по селах та містечках. Тут вона вчила жінок читати і писати, ощадливо вести домашнє господарство, прищеплювала любов до книжки, навчала основ гігієни і права. Писала листи до чоловіків, що були в армії, або в тюрмі і очікували з дому вістки. Організовувала дитячі заклади типу сучасних садків та ясел для жінок на час польових робіт. Між цим усім збирала по селах пісні, леґенди, приказки. Вивчала культуру народу, його побут, обряди та звичаї. Збиралась видати книжку про народні страви. Працювала самопожертовно, не знаючи спочинку. Не вернувся з війни чоловік. Залишилась з дочкою сама. І знову робота, робота, робота.

Вона піклується Олексою Новаківським, коли він без засобів до життя опинився в Галичині, турбується долею українських еміґрантів, які опинилися в такій же ситуації.

Ольга Дучимінська, як каже пізніше, тішилася довгі роки дружбою з В. Стефаником, Л. Мартовичем, М. Черемшиною, Б. Лепким, який присвятив їй вірш і зфотографувався з нею на пам'ять. Була ровесницею і сучасницею тієї великої когорти українських письменниць Галичини, як Іванна Блажкевич, Ольга та Михайлина Рошкевичі, Олена Кисілевська, редакторка „Жіночої долі", Северина Кабаровська, яка в роках Першої світової війни, залишивши малих дітей, пішла на фронт сестрою милосердя, Ольга Ціпановська, яка, рятуючи полонених, заразилась тифом і померла. Віра Лебедева (Костянтина Малецька), авторка відомої пісні „Чом, чом земле моя?" Ці імена довгі роки були покриті порохом забуття...

Вона дружила з „Молодою Музою..." Тільки залишається жаліти, що так ніхто і не записав від неї спогадів про її сучасників. Сама вона встигла опублікувати лише спогади про Наталю Кобринську та Ольгу Кобилянську...

Народилась Ольга Дучимінська 8-го червня 1883 року в місті Миколаєві Бібрського району на Львівщині, в сім'ї учителя Василя Решетиловича. Гімназію закінчила в Станіславі, а в 1902 закінчила Інститут дівчат в Перемишлі і з того часу працювала народною вчителькою. Тільки в 1930 році перейшла на журналістську роботу в „Жіночу долю". Разом з В. Лебедевою та Н. Кобринською для жінок видавала „Жіночу бібліотеку", для якої робила переклад з інших мов — чеської, російської. Її твори друкуються поруч з творами тих, хто став окрасою української літератури.

Після возз'єднання активно прилучилася до громадського життя. Одна з організаторів Львівського музею етнографії та художнього промислу. Відвідує засідання новоствореної письменницької організації у Львові. Їздить у наукові експедиції по вивченню духовної та матеріяльної культури бойків і гуцулів. Пише ряд наукових статтей з цього питання, новель, віршів, оповідань. Діяльність О. Д Дучимінської як етнографа настільки була велика, що її соту річницю від дня народження відзначив музей відомих польських етнографів Виченсів у Швайцарії, опублікувавши її листування з ними, а також влаштувавши з цієї нагоди невеличку виставку. В Швайцарії жила дочка і її сім'я. Виїхали туди в пошуках роботи ще до війни...

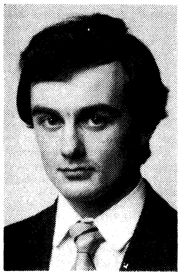
Після амнестії О. Дучимінська повертається до Львова. Дочка кличе її до себе. Відмовилась, хоч їй було важко матеріяльно й духовно. „Я хотіла бути на своїй рідній землі", — відповість кожному, хто журив її за такий „необачний" крок. Навіть у ті часи пише оповідання, вірші, які, проте, ніхто не друкує. На жаль, майже всі її рукописи зникли. Залишились хіба що уривки або чернетки. Не мала сили вже відновити те, що було втрачене.

Час від часу, вже скоріше за традицією, її безпідставно ображала і ліпила ярлики преса. Терпіла і вірила, що все минеться. Не тримала зла. Жила надією

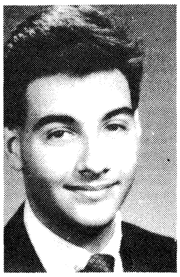
(Закінчення на стор. 3)

Нові стипендисти...

(Закінчення зі стор. 1)

Володимир Гончарик

Павло Марушка

Іван Шубин

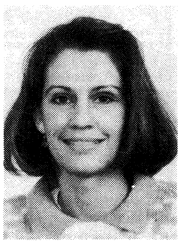
Володимир Гончарик, народжений 19-го квітня 1967 року в Польщі, студіює аеронавтику в університеті Ембрі-Ріддл в Дайтона Біч. Батько осиротив його коли В. Гончарик мав п'ять років, а мати Марія живе тепер в Джерзі Сиґі. Сам стипендист працює частинно в бюрах УНСоюзу і тим заробляє на студії. Йому призначено стипендію у висоті 1,500 дол.

Павло Марушка народився 4-го серпня 1968 року у Чикаґо, Ілл. Син Марії і Миколи Марушків. Студіює правничі науки в університеті Чикаґо. Активний в українському церковному і громадському житті, є членом Братства Бориса і Гліба, організації при катедрі св. Миколая і членом організації молоді Пласт. Йому призначено стипендію у висоті 1,500 дол.

Іван Шубин, народжений 12-го грудня 1967 року у Пармі, Огайо. Син Стефанії і Петра Шубина. Студіює міжпростірну інженерію в Технологічному Інституті Іллиной. Є активним членом ТУСМ, СУМ і спортового клюбу „Львів", закінчив Школу Українознавства. Отримав стипендію на продовжування студій у висоті 1,500 дол.

Христина, Сузанна Скатт

Христина Демкович

Леся Зацерковна

Христина Сузанна Скатт народилася 26-го лютого 1970 року в Сівіклі, Пенн. Дочка Андреї і Роберта Скаттів. Закінчила середню школу Гопвелл в Аліквіппа, і плянує після літніх вакацій студіювати біологію. Дістала стипендію у висоті 1,500 дол.

Христина Демкович, народжена 20-го лютого 1960 року в Гартфорді, Конн., дочка Марії і Сильвестра Демковичів. Батьки її померли. Студіює у Колюмбійському університеті політичні науки і плянує бути журналісткою. В 1982 році здобула ступінь бакалавра в університеті у Бостоні, а тепер працює для осягнення ступеня маґістра. Активна в українському житті, пластунка. Їй признано стипендію ім. Антона Драґана у висоті 1,000 дол.

Леся Зацерковна народжена 13-го липня 1969 року в Садбурі, Онтеріо, дочка Анни і Володимира Зацерковних. Студіює точні науки у Ґвелфському університеті в Канаді. Активна в українському житті, співає в хорі „Дніпро". Дістала стипендію ім. Богдана Зорича у висоті 1,000 дол.

Крім цього десять студентів дістали стипендії по 1,000 дол. а 28 — по 800 дол.

ІНФОРМАЦІЇ ПРО НОВІ СПОСОБИ ВИПЛАЧУВАННЯ ДИВІДЕНДИ

Дж. Сиґі, Н. Дж. — З Головної Канцелярії УНСоюзу інформують, що цими днями висилаються дивідендові чеки до секретарів Відділів та до членів цих Відділів, які підлягають прямій висилці дивідендових чеків.

Разом із чеками є висилані повідомлення про це, що на чеку можна вибрати нові способи виплати дивіденди, а саме:

1. За належну річну дивіденду власники життєвого забезпечення, за виїмком теперішнього забезпечення можуть набути додаткове виплачене забезпечення. Це означає, що кожного року сума забезпечення члена буде зростати, але членська вкладка залишиться без змін. Кожного року член одержить повідомлення, скільки йому/їй виплачено дивіденди і на яку суму цією дивідендою підвищено суму забезпечення.

Відносно суми забезпечення подаємо ілюстрацію:

Коли виплачується членові дивіденду у віці:	За кожного одного доляра дивіденди можна набути додаткове забезпечення на суму
а) 5 років	15 долярів
б) 15 років	10 долярів
в) 25 років	7 долярів
г) 45 років	5 долярів
ґ) 45 років	4 доляри
д) 55 років	3 доляри
е) 65 років	2 доляри
є) 75 років	2 доляри
ж) 85 років	1 доляр

Ця ілюстрація не відноситься до вивінувальних грамот „ендавмент", яких сума виплаченого додаткового забезпечення буде менша.

2. Річну дивіденду можна також залишити в УНСоюзі на опроцентування. Від суми дивіденди члени одержуватимуть 6 відсотків річно. Члени одержуватимуть також повідомлення про те, скільки виплачено їм дивіденди і скільки наросло відсотків. З огляду на податкові закони, УНСоюз зобов'язаний звітувати до Податкового Уряду про нараховані відсотки від інвестицій.

При виборі одного з цих двох способів виплати дивіденди, треба закреслити на чеку один із двох пропонованих способів виплати.

Члени, які не зазначать зміни у виплаті дивіденди, одержуватимуть в майбутньому, як дотепер, виплату дивіденди чеками.

Рішення про вибір однієї з пропозицій повинен зробити сам власник грамоти і заразом подати на чеку свою адресу для висилки повідомлень про збільшення сум забезпечень, чи акумуляцію дивіденди.

Вибраний новий спосіб виплати дивіденди ввійде в силу щойно при виплаті дивіденди в травні 1989 року.

Чеки, видані з датою 31-го травня 1988 р. проситься чим скорше зґрошевлювати і не повертати до Головної Канцелярії УНСоюзу, хіба що є призначені на якусь ціль.

У Трентоні...

(Закінчення зі стор. 1)

Святочну доповідь прочитав інж. Андрій Забродський. Вона була змістовна і цікава. Шановний доповідач розповів про дії полк. Є. Коновальця на тлі наших визвольних змагань, схарактеризував його не лише як вояка, але й доброго політика та соборника. Сл. п. полк. Є. Коновалець сказав, що „без вільного Києва не може бути вільного Львова". Після трагічної смерти полк. Є. Коновальця, його ідеї увійшли в інші форми й живуть до сьогодні.

Осип Яскір продеклямував вірш „Смерть Євгена Коновальця", а наша гордість у Трентоні, ансамбль „Троянда" з її невтомним диригентом Софією Берик-Шулц, справді з надхненням проспівав кілька пісень, а саме: „Зірвалася хуртовина", обр. З. Маркович, „Ми йдем вперед", слова й музика вояків УПА, „Лелеченьки", сл. Д. Павличка, муз. О. Білаша, „Живи, Україно", сл. О. Олеся, муз. М. Гайворонського.

Закінчили свято всі разом проспівавши славень „Ще не вмерла".

Відбулася...

(Закінчення зі стор. 1)

Тло до конференції змалював в своєму вступі д-р Михайло Марунчак, наголошуючи, що події в Україні пробудили українську діяспору до національної дії не тільки в Росії, але й поза її кордонами. На Далекому Сході (в Приамурщині — Зелений Клин) були створені українські ради, які відбували крайові з'їзди та мали зв'язок з Києвом. В 1919 році їх Національний Секретаріят проголосив апель до світу, щоб визнати Українську Народну Республіку. Вони також домагалися українських частин у війську. Українці Сибіру організували свої культурно-освітні організації, а в Ташкенті була організована Ташкентська Центральна Рада. Ще більших розмірів набрала українська організована сила на Кубані, де послів з Києва вітали як послів „Матері-України".

У Канаді були навіть спроби організувати український леґіон (акція Кремара-Солодухи) для допомоги українським визвольним змаганням. Українці в ЗСА організували українські інформаційні бюра та збирали фонди на висилку делеґатів на Мирову конференцію до Парижу. Подібна праця проходила в Канаді, не зважаючи на значно важчі умови, як це діялося в ЗСА. В тому часі пробудився велетень до національно-державного життя на різних континентах і в найдальших закутках України говорилось в доповіді. Останнє питання насвітлював д-р Олександер Баран, з'ясовуючи події на Закарпатті в 1918 році.

На конференції присвячено увагу також недолікам того часу, — загальна непідготованість до такої ґрандіозної перебудови національного і соціяльного порядку, політична вихолощеність, брак великого маштабу адміністраторів політично вишколених та досвідчених провідників. Українські будівничі захоплювались найбільш утопійними ідеями в цій перебудові, забуваючи, що новий устрій і всі здобутки революції треба захищати „не міліційною армією", а створити здисципліновану військову силу під однією командою. Кличі „Геть з реґулярною армією" були пропаґандивними кличами ворогів України, щоб здеморалізувати український народ і військові маси та легше підкорити їх своїй волі.

В час, коли в Україні відбувалися військові з'їзди, з форуму Української Центральної Ради завжди падали тверді слова українських універсалів (перший з'їзд — Перший універсал про те, що будемо „творити власне життя", третій з'їзд — Третій універсал, який поставив основи під державність").

Беручи, однак, цілість справ, здобутків і провалів, плюсів і мінусів, ствердженo в заключному слові конференції, в тій ситуації український народ, гноблений століттями і приспаний мачухою історії, склав свій іспит задоволяючо. На коні історії вийшла і цілим світом мусіла бути визнана українська нація, що поклала міцні і непохитні фундаменти під свою державну самостійність і соборність.

Конференція проходила українською й англійською мовами.

В глибокому смутку повідомляємо Рідних, Приятелів та Знайомих, що дня 26-го червня 1988 р. відійшла у Вічність на 66-му році життя, по довгій і важкій недузі

наша Найдорожча

ДРУЖИНА, МАМА, СЕСТРА, БАБУНЯ і ПРАБАБУНЯ

СВ. П.

МАРІЯ АНДРІЮК

ПАНАХИДА буде відслужена в похоронному заведенні Литвин-Литвин у вівторок, 28-го червня 1988 року о год. 7:30 вечора.

ПОХОРОН в середу, 29-го червня 1988 р. о год. 10:30 дня з церкви св. Івана Хрестителя при 719 Sanford Ave., Newark, N.J., на український православний цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку:
муж — АНДРІЙ
сини — ПЕТРО І РОМАН
брат — ВАСИЛЬ ПАНЕВНИК
внуки — ДІЯНА, СТЕПАН І МИХАЙЛО
правнук — ІВАН
та ближча і дальша Рідня в Україні

Вишня...

(Закінчення зі стор. 2)

Ольга Дучимінська.

Вже не може читати навіть з окулярами, руки не тримають пера. Надходить хвиля, коли перед собою бачить тих, кого вже давно нема на білому світі. Згадує. Спогади уривчасті.

Коли настав по-справжньому теплий день, вона вийшла на асфальтоване подвір'я і попрямувала до вишні, яка зацвіла біло-біло і тим радісним квітом вкрила весь світ.

З глибоким жалем ділимося з колишніми жителями оселі Реґенсбурґ та українською громадою у світі сумною вісткою, що у четвер, дня 16-го червня р. Б. 1988 відійшов у Вічність на 85-му році життя заслужений культурно-громадський діяч, Голова редакціійної колеґії Збірника „Реґенсбуґґ" і приятель української молоді

сл. п. професор

ОМЕЛЯН КУШНІР

Парастаси були відправлені в Торонто у неділю та понеділок, а Тлінні Останки похоронено у вівторок, 21-го червня 1988 р. на українському цвинтарі в Оквіл, Онт., Канада.

•

Опечаленій Шан. Дружині, Доні та Родині складаємо щирі вислови співчуття.

Замість квітів вислано даток на УВУ.

СЛАВНА І ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

КОМІТЕТ КОЛ. ЖИТЕЛІВ
ОСЕЛІ РЕҐЕНСБУРҐ

Ділимося сумною вісткою, що в п'ятницю, 3-го червня 1988 р. в Чикаґо упокоївся в Бозі на 66-му році життя

наш Дорогий

БРАТ, ШВАҐЕР і ВУЙКО

бл. п.

БОГУСЛАВ КОГУТ

нар. в Цеперові біля Львова.

ПАРАСТАС і ПАНАХИДУ відслужено в неділю, 5-го червня 1988 р. в похоронному заведенні Музики, а ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в понеділок, 6-го червня 1988 р. в соборі свв. Володимира й Ольги, а відтак на цвинтар св. Миколая в Чикаґо.

У глибокому смутку:
сестри:
ІВАННА ГАРАСОВСЬКА з мужем ОСТАПОМ
ВОЛОДИМИРА ДЕМУС з мужем ПИЛИПОМ
і синами:
АНДРІЄМ з дружиною ДЖЕНЕТ і донею АЛИССОЮ
КОСТИКОМ з дружиною ПЕТ і донями ЛЕСЕЮ та ЗЕНЕЮ
МАРКОМ з дружиною ІРКОЮ і сином ДАНЧИКОМ
МАРІЯНОМ
і АДРІЯНОМ
та ближча і дальша Родина в Америці, Україні і Чехо-Словаччині

•

У 40-ий ДЕНЬ СМЕРТИ

бл. п. Богуслава Когута

дня 13-го липня 1988 р. буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА
в соборі свв. Володимира й Ольги
о год. 7:30 ранку.

•

ПОДЯКА

Щиро дякуємо всім, що вшанували пам'ять Покійного своєю участю в похоронних відправах і на тризні та своїми пожертвами на Служби Божі і добродійні цілі. Дякуємо за всі так щирі і теплі слова співчуття та вислови любови і пошани до Покійного.

На Служби Божі жертвували: Н. Балицька, О. Вітковська, М. Гром'як, І. Гуменюк, д-р А. і І. Ґорчинські, С. і А. Зваричі, М. Косарчин, д-р А. і Л. Лемішки, М. і Т. Шліхутки, Н. Н.

На добродійні цілі (які родина призначила на Стипендійний Фонд дітям в Бразилії) зложили: А. Бень і С. Бень, О. Бойкевич, А. і О. Гарасовські, О. і І. Гарасовські, П. Гуцул, П. і В. Демуси, А. і Н. Іванів, П. і А. Кіцили, В. і О. Климків, д-р Д. і д-р Д. Коструб'яки, д-р Р. і д-р І. Коструб'яки, Л. і А. Кузики, д-р А. і Л. Лемішки, д-р І. Лемішка, О. Лехнюк, В. і Н. Литвини, Ю. і М. Малецькі, д-р А. і М. Мельники, І. і С. Микитюки, Я. і Д. Плав'юки, Б. і І. Радловські, І. Семкович, Г. Сіра, Л. Стародуб і М. Стародуб, СУА — 84-ий Відділ, В. Трощук, УЗХ — 12-ий Відділ, М. Халус, родина Яхім, Ю. і О. Яримовичі.

На Гарвардський Проєкт: О. Фединяк.

на Культурний Осередок при парафії свв. Володимира й Ольги: О. Гладка, Р. і Г. Заяць, д-р М. Панчишин.

Разом $1,220.00

Щире спасибі!

МИНУВ ТИЖДЕНЬ, ЯК У юґославському місті Марібор почався страйк робітників автомобільної промисловости, в якому беруть участь 45,000 осіб. Страйкарі вимагають підвищення заробітної платні, яка становить 460,000 динарів на місяць (близько 210 долярів). Страйкуючі робітники-автомобілебудівники напали на посадника міста Марібор Івану Сука. Незадоволені тим, що їх вимоги про підвищення платні досі не задовольняються, страйкуючі увірвалися у приміщення муніципалітету, розігнали охорону, розбили скляні двері. Протягом двох годин вони блькували рух міського транспорту та поїздів.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, у вівторок, 16-го лютого 1988 р. в Пармі, Огайо, на 89-му році життя відійшов у Вічність

наш Найдорожчий

ЧОЛОВІК, БАТЬКО і ДІДУСЬ

сл. п.

ТЕОДОР ЛУЧИШИН

колишній член УСС, диригент церковних і світських хорів, основоположник Рідної Школи в Балтимор, Мд., уродженець села Військо у повіті Добромиль.

Складаємо щире спасибі усім нашим Приятелям за участь в похоронних відправах, 17 і 18 лютого 1988 р. Нашому парохові о. шамбелянові Л. Тимкові, за ведення похоронів і за прощальне слово в церкві св. Андрея, а потім на цвитарі свв. Петра і Павла в Пармі. Отцеві др. І. Тилявському й о. шам. М. Ревтюкові сердечно дякуємо за їх участь у відправах. Молитви духовників доповнювали зворушливі співи хористів церкви св. Андрея та Збірний Хор Тисячоліття під диригентурою пані Орисі Кулик. Їм усім висловлюємо щире спасибі.

Щиро дякуємо всім Панам, котрі несли домовину. Сердечно дякуємо за гарні співи під час похоронних відправ і Служби Божої, панові О. Чайкові, др. В. Боднарові та др. А. Жґутові. Рівнож щиро дякуємо панам Й. Лівому і О. Подосівському за їхній спів під час відправи у 40-ий день.

Передаємо також вдячність заведенню Братів Головчаків у Пармі за належне виконання своїх повинностей і облегшення наших трудів.

Вся родина щиро вдячна, що в тижнях нашого смутку виявили нам різними способами співчуття, а при тім, жертвували квіти на могилу та грошові датки на різні українські цілі. Згідно з призначенням, в пам'ять нашого Дорогого Мужа і Батька Теодора Лучишина, ми переслали датки на такі цілі.

ЦІЛОРІЧНУ ЛІТУРГІЮ ПОДАРУВАЛИ:
Марія Тачер, Марія Казьо, Роналд Казьо, Марія Ґарднер, Сестра Варвара, ЧСВВ, Сестра Хрисостома, ЧСВВ.

НА СВЯТУ ЛІТУРГІЮ ПОДАРУВАЛИ:

Матвій і Христина Сохоцький	$50.00
Др. Володимир і Лідія Базарко	25.00
Др. Родіон і Орися Палажій	25.00
Хор церкви св. Андрея	20.00
Мирослав і Дарія Сапка	20.00
Анна Стецяк	10.00
Мирослав Гейниш	10.00
Віра Бойс	10.00
М. Савчак	10.00
Іван Бучковський	10.00
Др. Юрій і Оксана Годованець	10.00
Петро і Зеновія Дац	10.00
Адріяна і Роман Миронович	10.00
Стефанія Хома	10.00
Юрій і Арета Полянська	10.00
Др. Пилип і Сузанна Телешевський	10.00
Др. Микола і Марія Грушкевич	10.00
Др. Зенон і Мирослава Голубець	10.00
Др. Андрій і Дарія Жґута	5.00
Марія Панчак	5.00
Йосиф Лівий	5.00
Марія Сич	5.00

НА БУДОВУ ЦЕНТРУ СВ. АНДРЕЯ

Григорій і Катерина Липіян	$20.00
Ірена Кордуба	10.00
Омелян і Ружа Подосівський	10.00
Орися Кулик	10.00

НА БУДОВУ КАТЕДРИ СВ. ЙОСАФАТА

Роман і Марта Касараба	$25.00
Др. Юрій і Мирослава Оришкевич	25.00
Іван і Наталя Бачинський	10.00
Оля Калушка	10.00
Александер Калушка	10.00

НА ЦЕРКВУ СВ. ПОКРОВИ

Др. Ярослав Кривяк	$20.00
Стефан і Зеня Панчишин	10.00

НА КАТЕДРАЛЬНУ ШКОЛУ СВ. ЙОСАФАТА

Володимир і Дарія Федорів	$25.00
Др. Ярослав і Ляриса Музичка	25.00
Марія Казьо	20.00
Марія Почтар-Лендел	20.00
Евгенія Полотайко	20.00
Ілія і Дарія Войтина	20.00
Олена Топорович	20.00
Евген Ромашевський	20.00
Марія Педворак	15.00
Микола Лялюк	10.00
Анна Слободян	10.00
Олександер і Іванна Чайка	10.00
Григорій і Аня Завадівський	10.00
Петро і Зоріянна Шокалюк	10.00
С. Вільшанетска	10.00
Ученики Школи св. Йосафата	5.00
Тарас і Естер Лобур	5.00
Василь Метик	5.00

НА ПЛАСТ

Микола і Лідія Голіян	$50.00
Лев і Неля Ганушак	30.00
Курінь „Буриверх"	25.00
Орися Савчак	20.00
Арета і Віктор Надозірний	20.00
Люба і Нестор Козбур	20.00
Адріян і Марта Галяревич	20.00
Др. Ігор і Арета Захарий	20.00
Юначки — Гурток „Лілеї"	10.00
Ярослав Кришталович	10.00
Мирослава Гук	10.00
Володимир і Ірена Пік	10.00
Ігор і Марія Федків	10.00
Стефан і Марія Антонів	10.00

НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ-АРХІВ В КЛІВЛЕНДІ

Налина Пісецька-Кохановська	$25.00
Др. Мирон і Марта Боднар	20.00
Ірена Кашубинська	10.00
Софія Волчук	10.00
Василь і Олена Хміляк	10.00

НА ЖУРНАЛ САМОСТІЙНА УКРАЇНА

Василь Хміляк	$20.00
Микола Петрівський	10.00
Осип Врублівський	10.00

НА ГРОМАДСЬКИЙ КОМІТЕТ ТИСЯЧОЛІТТЯ

Др. Ярема і др. Христина Раковський	$25.00
Др. Юрій і Дарія Кульчицький	20.00
Тарас і Катерина Шмаґала	20.00

НА УКРАЇНСЬКУ РАДІОПРОГРАМУ

Василь і Олена Хміляк	$35.00
Др. Юліян і Олена Мовчан	20.00
Др. Володимир і Люба Боднар	10.00
Марія і Катерина Попович	15.00

Разом одержано і вислано $1,235.00

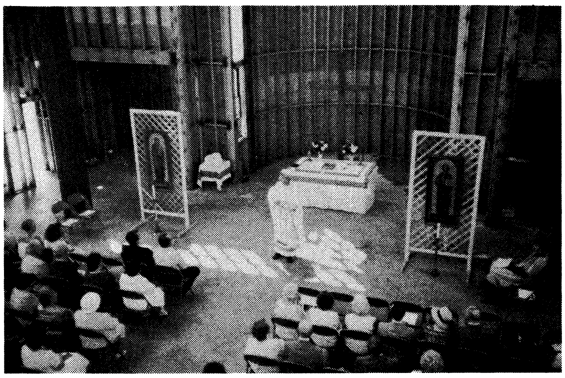
За співчуття і пожертви хай Всевишній винагородить Вас Усіх своїми щедрими ласками.

У глибокому смутку:
вдова — МАРІЯ ЛУЧИШИН з КАЗІВ
донька — ОЛЕНА ХМІЛЯК з Родиною

УРЯД ПРЕЗИДЕНТА Роналда Реґена прийняв нову настанову в справі оскаржень голів урядів закордонних держав. Тепер, якщо Федеральні прокуратори мають докази на те, що який небудь голова закордонної держави переступив закони ЗСА то в першу чергу мусять одержати одобрення Президента, поки його формально оскаржить Головна федеральна лава присяжних. Урядові чинники заявили, що прийняття такої постанови зроблено для цього, щоб запобігти таким бентежним і неприємним ситуаціям, як намагання оскаржити і усунути з уряду панамського генерала Мануеля Норієґу.

В ЕСТОНІЇ СТВОРЕНА Республіканська комісія відновлення справедливости щодо жертв сталінського терору в 1941 і 1949 роках. Комісію очолює голова Президії Верховної Ради Естонської ССР Арнольд Руутель. ТАСС коротко повідомляє, що в завдання комісії буде входити не лише розслідування обставин незаконної депортації тисячів естонців, але і вироблення нового погляду на історичні події. Комісія розгляне тисячі пропозицій громадян республіки, спрямованих на дальшу демократизацію суспільства.

День української єдности у Балтиморі

Отець Юрій Маркевич проповідує під час Богослуження в недокінченій ще УКЦ св. Михаїла в Балтиморі з нагоди Дня української єдности.

Українська балтиморська громада готувалася до дня 29-го травня, Дня української єдности, заздалегідь. Йдучи за закликом української ієрархії, СКВУ та крайового комітету, Балтиморський комітет Тисячоліття Хрищення України в порозумінні з о. Юрієм Маркевичем заплянував відповідні святкування на неділю, 29-го травня, щоб у першій мірі подякувати Всевишньому за ласку тисячі років християнської віри та заявити свою солідарність-єдність із боротьбою українських християн в Україні та цілому Совєтському Союзі за релігійні права і леґалізацію Української Католицької і Української Православної Церков.

Цей день молитви за долю українських Церков припав саме на час, коли Роналд Реґен, Президент ЗСА, вимагав під час вершинної зустрічі в Москві релігійної свободи та леґалізації українських Церков.

Цей день молитви був теж і днем гордости нашої громади на свою тисячолітню традицію та ще одним підкресленням того, що Київ і Україна є історичним і дійсним спадкоємцем релігійних традицій Київської Руси, а не загарбницька Москва, яка, присвоюючи нашу історичну і культурну спадщину, старається осягнути свої національні цілі.

День української єдности рішено відзначити урочистою Божественною Літургією в новій, недокінченій ще УКЦ св. Михаїла на Істерн авеню. Це тому, щоб те Богослуження нагадувало до деякої міри імпровізовані обставини в катакомбній Церкві нашого народу.

Богослуження почав о. Юрій Маркевич в 11-ій годині перед полуднем. Співав хор під дириґентурою д-ра Дмитра Коструб'яка. Перед „Вірую" о. Маркевич перевів повторення учасниками обітів Хрищення. Опісля присутні проспівали разом з хором „Вірую", а під час цього співу наш церковний дзвін долучився до симфонії дзвонів із сусідніх церков.

Наша громада дописала своєю участю. Учасники, зокрема парафіяни УКЦ св. Михаїла, були одушевлені цим Богослуженням, першим і довгоочікуваним у новій церкві. Це вперше вони мали змогу уявити собі, як виглядатимуть Богослуження в закінченій хрещатій і п'ятибанній церкві, де так відчувається близькість усіх вірних до престола. Це вперше почули вони і спів з хорів цієї недокінченої ще будови.

Про цей день молитви розіслав місцевий Комітет Тисячоліття пресові повідомлення. Вислано також окремого листа до латинських церков міста, запрошуючи їх до участи у святкуванні і допомоги дзвонами в полудне (1000 секунд дзвонення для відзначення тисячі років християнства). Хоч гостей-чужинців було обмаль внаслідок меморіяльного вікенду, все ж таки всі сусідні церкви щиро дзвонили понад 15 хвилин в саме полудне і цю милу симфонію добре чули ті, що брали участь у Богослуженні. В деяких латинських церквах відправлялися з нагоди Тисячоліття Хрищення України Богослуження в намірені переслідуваних українських Церков.

Телебачення, русло ч. 13, прислало свого репортера і кадри з Богослуженням показано в новинках в годині 6-ій увечір з коментарем, що це українці міста моляться у своїй недокінченій ще церкві з нагоди Тисячоліття Християнства та за своїх братів і сестер у совєтській Україні, яких переслідується за віру та Церкви яких заборонені.

В загальному, наше свято відбулося дуже урочисто і по обличчях учасників можна було запримітити їхнє сильне зворушення. Був це справді День єдности не тільки із боротьбою наших братів і сестер в Україні, але також і Днем єдности нашої балтиморської громади.

Б. С.

Два роки...

(Закінчення зі стор. 2)

питтям молока чи харчами.

Занесена невидима хмара радіоактивних тіл таких як йод-131, стронцій-90 та інші дістались зі зеленою травою до молока коров, а з молоком до людського організму. Очевидно городина, овочі та навіть збіжжя мали в собі згадані радіоактивні тіла, які до людського організму дістались з поживою чи дорогою віддиху. Це незвичайно цікаве явище піднесення смертности у ЗСА особливо у кілька місяців після чорнобильської катастрофи, згадані американські вчені пояснюють у такий спосіб. Радіяція навіть низького позему особливо нищить костний мозок та всякі оборонні тільця в костному мозку і крові. Згадані радіоактивні тіла ресорбуються найскоріше в костному мозку і нищать у першій мірі молоді клітини та білокрівці а зокрема Т-тільця та в цей спосіб роблять людський організм безборонним при всяких інфекціях, які в такому безборонному стані людини стаються дуже небезпечні. Тоді беручи до уваги збільшення смертности в ЗСА навіть в наслідок дії дуже маловідсоткової радіяції, ми мусимо зі страхом і журбою дивитись у майбутнє нашого народу, який заплатив великими людськими жертвами після випадку в Чорнобилі, а тепер платить сотками тисяч смертних жертв в наслідок діяння згубної радіяції, хоч до статистики ніколи не дістануться правдиві цифри та правдива причина смерти.

Люди вмирають з причини різних хвороб, навіть не раз з приводу незначної інфекції чи малого поранення (до статистики смертности за директивами уряду лікарі запишуть саме оцю незначну інфекцію а не властиву причину смерти), себто радіяцію. Тому покладатись на будь-яку совєтську статистику навіть у часі „голосної" гласности нам не можна. А тим часом, на мою думку прикладаємо мало ваги й уваги до цієї проблеми. Мої статті безпосередньо після випадку, дві доповіді в Ню Йорку та Філядельфії, останньо дві статті ред. Кедрина та стаття О. Кузьмович нагадали людям про Чорнобиль, але якоїсь реакції зі сторони наших науковців, фізиків і радіологів чи зі сторони наукових установ не видно.

А проте треба про Чорнобиль пам'ятати й пригадувати. Деякі наші вчені мають змогу виїхати на Україну та й там більше зібрати відомостей про наслідки катастрофи в Чорнобилі. Ще найбільше інформації подає наш український тижневик „Юкреніен Віклі". А може треба нам шукати другого Конквеста, щоби про цю страшну катастрофу українського народу заговорив серед культурного чужинецького світу.

ДВОЄ РОБІТНИКІВ БУЛИ вбиті і п'ятеро поранені в результаті сильного вибуху, що стався у п'ятницю на складі-холодильнику м'ясокомбінату в Ярославлі. Совєтське пресове аґентство ТАСС повідомило, що причиною вибуху і пожежі було витікання аміяку з трубопроводу високого тиску. Всі працівники комбінату, а також діти, що були в чотирьох дитячих садках, розміщених поруч, зразу ж були евакуовані. Населення сусідніх кварталів було повідомлене про можливість нових вибухів.

СОТНІ МЕШКАНЦІВ північноірляндського міста Белфаст прийшли на центральну площу, щоб висловити підтримку Браянові Кінанові, що його викрали терористи в Бейруті у квітні 1986 року. Б. Кінан був викрадений, коли він йшов на працю в бейрутський Американський університет. Він, як і інші 17 закладників, громадян західніх країн, був захоплений проіранською терористичною групою „Гезболла". Мітинґ у Белфасті був накручений на відеострічку. Касету відправлять у Бейрут.

КОМАНДИР ОДНІЄЇ З ГРУП афганських борців за свободу Абдул Хак, який перебуває у ЗСА на запрошення Організації Об'єднаних Націй, заявив, що ООН повинна б припинити свій плян надання допомоги Афганістанові до того часу, поки від влади в Кабулі не буде усуненений антинародний режим Наджібулли. „Я сказав керівникам ООН, що поки совєти не залишили Афганістан і уряд Наджібулли все ще знаходиться при владі, надто рано говорити про репатріяцію п'ятьох мільйонів афганських втікачів з Ірану і Пакістану або про відновлення господарства країни", — заявив кореспондентам Абдул Хак. На думку партизанського командира „Афганістанові потрібні не лише продукти, дороги, мости і лікарні. Проблема Афганістану — політична проблема. Справа ООН — дати країні мир, а не їду".

НЕ ТІ РОКИ

У редакційній „Свободи" ч. 115 з 18-го червня ц.р. треба читати: „Але ця дружба різнонаціональних комуністів почала захитуватись уже в другій половині 60-их років, коли юґославський Тіто голосно запротестував проти окупації Чехо-Словаччини 1968 року в наслідок реформ, заплянованих комуністичним лідером Александром Дубчеком". — Ред.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редаґує Омелян Твардовський

УСВТ „Ч. Січ" стало першуном Українського Фестивалю

У суботу, 18-го червня ц.р. в Ґарден Артс Центрі в Голмделі, Ню Джерзі, відбувся надзвичайно успішно 14-ий з черги Український Фестиваль, що в основному був присвячений 1000-літтю Християнства в Україні. Як і минулими роками, цей величавий Фестиваль включав у свою програму теж спортові точки, якими приглядалися протягом дня тисячі любителів копаного м'яча і відбиванки.

Змагання турнірів Фестивалю розпочалися в 9-ій годині ранку. У змаганнях з копаного м'яча виступило шість дружин на початку у двох рівнорядних підгрупах. По закінченні ігор відбулися фінальні змагання за індивідуальні і дружинові ювілейні нагороди.

Вислідии поодиноких змагань

„Спартанс" — „Ч. Січ" II	1:4
УСК, Н.Й. II — „Ч. Січ" I	1:4
„Ч. Січ" II — УСК, Н. Й. I	1:2
„Крилаті" — УСК, Н. Й. II	0:6
УСК, Н. Й. I — „Спартанс"	5:1
„Ч. Січ" I — „Крилаті" Й.	6:2

Кінцеві показники табель ігор обидвох підгруп

Підгрупа „А"	Точок	Ґолів
1. УСК, Ню Йорк	4:0	7:2
2. „Ч. Січ" II	2:2	5:3
3. „Спартанс" С. К.	0:4	2:9
Підгрупа „Б"		
1. „Ч. Січ" I	4:0	10:3
2. УСК, Ню Йорк II	2:2	7:4
3. „Крилаті" Йонкерс	0:4	2:12

У фінальній зустрічі за третє місце УСК II переміг „Ч. Січ" II високим вислідом 5:0. Завершився цей цікавий турнір фіналом за 1-2 місця, в якому змагалися дві найкращі дружини турніру — „Ч. Січі" I і УСК, Н. Й. I. В швидкій і на доброму технічному рівні грі заслужено перемогли „Січовики" вислідом 4:3.

Склад дружини переможців „Ч. Січ" I: М. Хамуляк, Д. Василак, Б. Куцина, Б. Козьол, П. Тадрик, Е. Сакевич, Е. Палидович, Т. Білецький, З. Лужняк, І. Чижович, М. Донован, д-р В. Бакун. УСК I: А. Гринюк, А. Новак, С. Коваленко, З. Ульчак, А. Соуза, Раміро, А. Бетіньо, Дж. Нікодин, М. Чарний, Мих. Чарний, Е. Мільош.

Відбиванковий турнір

У турнірі взяло участь п'ять дружин, які змагалися круговою системою по два сети.

Кінцевий показник табелі ігор турніру

	Точок
1. УСВТ „Ч. Січ" Нюарк	7:1
2. Дедіґерс ВК Н. Дж.	6:2
3. Лівінґстон ВК	4:4
4. СО Мейплс ВК	2:6
5. УСК Ню Йорк	1:7

Склад дружини першунок: А. Тершаковець, Анд. Тершаковець, Ш. Файн, Д. Амудс, М. Орел, С. Дівис, С. Лопатовська. Нагороду найкращої змагунки турніру здобула Христя Добрянська (УСК, Н. Й.).

Спортовою програмою Українського Фестивалю завідував О. Твардовський. Відбиванковий турнір провела Христина Процюк. У турнірі копаного м'яча суддювали офіційні судді Футбольної федерації ЗСА: Олександер Іваненко, Михайло Сергіїв і Перто Тадрик.

УСВТ „Ч. Січ" — польський СК — 0:1 УСВТ „Ч. Січ" — „Роверс" СК — 4:2

В середу вечором 15-го червня ц. р. І-ша дружина „Ч. Січі" відбула давніше відкладені змагання за чемпіонат І-ої дивізії Ґарден Стейт Ліґи. Незважаючи на перевагу, що її мали наші футболісти в цих змаганнях, переможцями вийшли польські футболісти, які зуміли успішно закінчити одну із своїх контратак. „Січовики" в свою чергу створили цілий ряд критичних моментів у підворітті гостей, одначе напад не спромігся завершити хоч би одним ґолем.

У черговій зустрічі із серії відкладених змагань, що відбулися в неділю, 19-го червня ц.р., на виїзді в м. Метачин „Ч. Січ", не зважаючи на втому змагунів після фестивального турніру, перемогла цим разом грізного конкурента — місцевий „Роверс" вислідом 4:2.

Переможні ґолі для „Ч. Січі" здобули Зенон Лужняк (3) і Каміка. Крім них у складі дружини в цих змаганнях виступали: Хамуляк, Василак, Ромійо, Торій, Білецький, Сакевич, Фонґ, Сарджент, А. Бакун, В. Науменко, Т. Науменко. Провідник Володимир Бакун.

(от)

УСК Ню Йорк — Коледж Пойнт СК 3:1

У неділю, 12-го червня ц.р., І-ша дружина УСК-у закінчила футбольний сезон II-ої дивізії Космополітальної ліґи Ню Йорку перемогою 3:1. Вже до перерви наша дружина вела 2:0, що його здобули Сільва і Коваленко. Після перерви УСК домінував на грищі, завдяки чому в кінцевій фазі змагань Коваленко устійнив вислід змагань 3:1. Під сучасну пору провід футбольної ланки розпочав реорганізацію дружини, яка в наступному сезоні продовжуватиме виступи в одній з дивізій Космополітальної ліґи.

С.В.

Успішні виступи юнаків СК СУМ „Крила" Чикаґо

Юнацька дружина СК СУМ „Крила" у цьому сезоні здобуває кращі успіхи завдяки своїм відповідальним і солідним провідникам. З управи осередку до проводу дружини ввійшов колишній футболіст, під сучасну пору „олд-бой" Маріян Конопій, але головним управителем і керівником дружини є молодий недавно прибулий з Польщі активний змагун УАСТ „Леви" Роман Ващур. Цей футболіст має правильний підхід до юних змагунів дружини і помимо невеликої різниці віку своїх підопічних створив собі респект та завів солідну дисципліну в дружині. Досі юнаки „Крил" здобули такі вислідии:

„Фальконс"	3:2
Парк Рідж	4:1
Ґленв'ю	0:1
Словакс	2:2
Рейдерс	5:1
Елджін	3:2
Борман	3:5

Склад юнацької дружини: Р. Тхорик, П. Іваницький, Ю. Іваницький, М. Куляс, Я. Пітак, Б. Стебельський, М. Братків, Т. Пантович, Р. Наміскі, Ґ. Тієппа, Д. Страус, Б. Роер, М. Оніл, Р. Віннс.

Мирон Дахнівський

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МИРОН КУЧЕРА, член УНС Відд. 6-го ім. Т. Шевченка в Гейстінґ он Гадсон, Н.Й., помер 30-го квітня 1988 року на 67-му році життя. Нар. 1921 року на Україні. Членом УНС став 1968 року. Залишив у смутку дружину і двох синів Миколу і Михайла з дружиною Барбарою. Похорон відбувся на цвинтарі Мавнт Говп в Ґейстінґ он Гадсон, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Халамич, секр.

ІВАН ДАЦКО, член УНС Відділу 407-го в Торонто, Онт., Канада, помер 3-го травня 1988 року на 64-му році життя. Нар. в квітні 1924 року в Україні. Членом УНС став 1967 року. Залишив у смутку дружину Февронію. Похорон відбувся 6-го травня 1988 року на Принс Гилл Семетері в Торонто, Онт.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ТЕКЛЯ СМИК, член УНС Відділу 21-го Т-ва „Запорозька Січ" в Джансон Ситі, Н.Й., померла 15-го травня 1988 року на 98-му році життя. Нар. 1890 року в селі Заболотці, Галичина. Залишила у смутку сина Петра з дружиною і внуками і правнуками і доньку Ольгу з внуками і правнуками. Похорон відбувся 19-го травня 1988 року на парафіяльному цвинтарі св. Івана Хрестителя в Джансон Ситі, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Іван Бараник, секр.

ВАСИЛЬ НЕБЕСНЯК, член УНС Відд. 141-го Т-ва „Єдність" в Лінкольн, Небр., помер 2-го травня 1988 року на 64-му році життя. Нар. 29-го січня 1924 року. Членом УНС став 1973 року. Залишив у смутку дружину Валентину. Похорон відбувся на цвинтарі Калварія в Лінкольн, Небр.

Вічна Йому Пам'ять!

Антін Лихолат, секр.